

IN MEMORIAM
HALUSTYIK ANNA

Szeptemberben lesz 20 éve, hogy megismertem Halustyik Anna tanárnőt, aki akkor még „csak” egy volt a kiváló tanáraim közül az egyetemen. Később mentorom lett és abba a szerencsés helyzetbe is kerültem, hogy tanulmányaim befejezésétől kezdve mindvégig mellette dolgozhattam, taníthattam és fejlődhettem.

Néhány héttel ezelőtt egy színes és izgalmas szakmai életút is hirtelen véget ért távozásával, amely kezdődött a Jogtudományi Intézetben és folytatódott az üzleti életben, a jog gyakorlati világában. Mindeközben azonban nem hagyta el a tudomány és az oktatás világát, az egyetemet, amelyből kettőn is – a Pázmányon és a Corvinuson – oktatta, inspirálta és biztatta a fiatalabb generációkat.

Meggyőződésem, hogy ebben az egyetemi közegben érezte igazán jól magát. Szakmai tudása alapján lehetett volna „sztárügyvéd”, de nem lett az. Lehetett volna „sztárprofesszor” is, de nem lett az. Mert nem a saját egyéni kitűnése motiválta, hanem hallgatóinak sikerei. Egy jól sikerült tudományos diákköri konferencia, perbeszéd verseny, vagy egy doktori fokozat megszerzése voltak azok a nagyszerű pillanatok, amelyek fontosak voltak számára, amelynek igazán örömet jelentettek neki. Szerencsére e téren mostában sok örömben lehetett része. Ezek a pillanatok a mi sikereink voltak, amelyek az ő példamutatása, támogatása, biztatása, kiapadhatatlan motivációja nélkül talán nem, vagy csak részben lehettek volna elérhetőek.

Az igazat megvallva elmúlt 20 évben szinte észre sem vettem, hogy mit és mennyit jelentett mindez számomra személyesen és biztos vagyok benne, hogy még sokak számára is. Váratlan távozásával ezért annál fájóbb e hiány felismerése.

Mindezekért cserébe – munkatársai és hallgatói nevében is – ma már csak egyetlen szót adhatok és mondhatok:

Kedves Tanárnő! Kedves Anna! Köszönöm!

Halász Zsolt